

Apaként az anyatejről

Az Anyatejes Táplálás Világnapját ünnepelték az Ifjúsági Házban

Világszerte augusztus 1-jén ünneplik az Anyatejes Táplálás Világnapját. A nyári időpont ellenére sok anyuka látogatott el gyermekével az Ifjúsági Házba, és egy kismamát is köreikben tisztelhettek a szervezők.

– Magam is kisgyermekes apuka vagyok, és ezzel kapcsolatos élményeimet szeretném megosztani önökkel – szólt az anyukákhoz *Vörös Kálmán*, Zirc város alpolgármestere. – Már a kezdeti időszakban is részese szerettem volna lenni a lányommal való foglalkozásnak, így az etetésnek is. Találtam is szakértői véleményeket azzal kapcsolatban, hogy mi az apa szerepe a szoptatásban, az anyatej mennyiségét hogyan segíti elő. Figyeljek oda a bevitt folyadék mennyiségére, kíméljem, vegyek át tőle feladatokat, aminek hatására ő kipihent lesz, s ennek egyenes következménye, hogy több lesz az anyatej – sorolta az olvasmányai útján szerzett tanácsokat az alpolgármester. Hozzátette: ezek a segítségnyújtások ugyan közvetett feladatok voltak, de nagyon fontosnak tartotta őket, és ott segített, ahol tudott.

Az önkormányzat képviselője őszintén vallott arról is, hogy irigykedve nézte az anya és gyermeke között egyre szorosabbá váló gyönyörű kapcsolatot... – Tudtam, hogy ez így van rendjén, mégis részese akartam lenni szimbiózisuknak. A szoptatás olyan kapcsolatot kovácsolt kettejük között, ahová én nem, vagy nem nagyon fértem oda – hallhattuk. – Nem csak az éhség csillapítására volt jó az anyatej, vigasztalt, és az altatást is segítette – osztotta meg külső szemlélőként szerzett tapasztalatait *Vörös Kálmán* az egybegyűltekkal.

Megtudtuk, hogy két éves kislánya a szoptatást a mai napig nem hagyta abba, ezért az anyukának „fejhossznyi” előnye van az apukával szemben. „Meghitten nézik egymást, amikor a kicsi szopik, nyújtogatja a kezét anyja arca felé, és csak mosolyognak egymásra. Nézem őket pillanatokig, majd ott maradok hosszú percekig. Ilyenkor én is részese vagyok annak a csodának, ami a kórházban kezdődött a szülés után fél órával, és tart azóta is” – idézte fel az otthoni szeretet néhány mozzanatát az alpolgármester, aki az önkormányzat nevében is azt kívánta az anyukáknak, hogy lehetőség és igény szerint folytassák gyermekük anyatejjel való táplálását, vegyék észre, és időnként engedjék közel kicsit magukhoz a nagyobb testvért vagy az apát.

Az Édes kisfiam című dal csendült fel, amikor *Benczik Adrienn* gyermekorvos szólt a jelenlévőkhöz. Elmondta, az anyatej fontosságáról már beszélt a korábbi években, inkább a szoptatás utáni időszakról oszt meg pár gondolatot az édesanyákkal. A szoptatás nem csak szépséggel és jósággal, hanem izgalommal is jár, ám a doktornő nő szerint az izgalmak nem zárulnak le az anyatejes időszakkal: „Először a hasa fáj, aztán jön a foga, aztán következik a dackorszak, majd kamaszodik, és elkezd csapkodni az ajtót. Utána már csak azon kell izgulni, hogy hova veszik fel továbbtanulni, vagy mikor jön meg az éjszakai buliból (főleg, ha elvitte magával a kocsit is)...”. A gyermekorvos a feltmanók történetét is megosztotta a hallgatósággal, ami arról szól, hogy minden ember értékes, attól függetlenül, hogy van-e, vagy nincs matricából készült csillag vagy pontocska az arcán. A mese elejét még tisztán hallhattuk, majd a közepe felé élénk társadalmi vita vette kezdetét az anyák ölében ülő „kismanók” között, akik megosztották egymással eddigi élettapasztalataikat, hogy aztán végképp elfogyjon a türelmük.

A Kistérségi Szociális Szolgáltató Központ részéről *Nagyné Fáró Katalin* megbízott intézményvezető és *Petrovics Ilona* védőnő köszöntötte a megjelenteket. Vörös Kálmán alpolgármester egy szál virágot nyújtott át az ünnepség végén az anyukáknak.

Ebben a környezetben is szívesen hallgatták a doktornénit a gyermekek

Kelemen Gábor